DOODVONNIS

EEN IJZINGWEKKENDE SERIAL KILLER THRILLER

CALLADINE & BAYLISS
BOEK 6

HELEN H. DURRANT

Vertaald door
IRIS RIPPERDA

WONDERLAND
PUBLISHERS

Copyright © 2016, 2025 Helen H. Durrant

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency

Copyright vertaling © 2026 Wonderland Publishers BV

Oorspronkelijke titel: *Dead Nasty* (revised edition 2025)

Vertaling: Iris Ripperda

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara

Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978 90 83640 280

NUR 332

www.wonderlandpublishers.nl

All rights reserved, including those for text and data mining, AI-training and similar technologies.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Opgemaakt met Vellum

PROLOOG

Elsa Ramsden werd met een schok wakker. Ze voelde zich vreemd. Nare droom? Te veel drank? Nee, deze keer niet. Dit was iets anders.

Ze was in een vreemde kamer die donker was en stonk. Paniek kolkte in haar buik. Elke vezel in haar lijf zei haar dat ze weg moest zien te komen, zo snel mogelijk. Maar ze kon zich niet bewegen. Een angstige blik naar beneden vertelde haar waarom. Dikke, zwarte tape bond haar vast aan een stoel. Maar daar hield de nachtmerrie niet op. Een man met een bivakmuts op stond voor haar en staarde haar aan. Dit moest iemands idee van een grap zijn. Behalve dat het niet grappig was.

'Wie ben jij, verdomme? Wat doe ik hier in godsnaam?' beet ze hem toe.

Hij zei niks.

'Praat tegen me, freak!' schreeuwde ze naar het gemaskerde gezicht. Ze probeerde haar handen los te rukken.

Wat was er gebeurd? De gebeurtenissen van de afgelopen dagen flitsten door haar hoofd. En toen begreep ze het. 'Dit komt zeker door Gaby?' Woede dat ze in de val

was gelokt, was een effectief tegengif voor de angst. 'Ze heeft haar vader verteld wat we hebben gedaan. Ze heeft die moordende vader van haar dit laten regelen. Ja, toch?'

'Als ik jou was, Elsa, zou ik mijn mond houden en mijn krachten sparen.'

Hij wist hoe ze heette. De stem was vermomd, maar het accent was lokaal. 'Ik maak haar verdomme af! Die trut is te ver gegaan. Echt iets voor Gaby Donnelly om zo'n zieke stunt uit te halen. En dat allemaal vanwege een stomme foto!'

Hij knielde neer en bracht zijn gemaskerde gezicht dicht bij het hare. 'Dit gaat allemaal over jou en mij, Elsa. Het heeft niks met iemand anders te maken.'

Hij keek in haar ogen. Een paar seconden stilte volgden. Elsa kon niks anders zien dan de bivakmuts en twee donkere ogen, maar ze wist dat hij naar haar grijnsde.

Ze siste: 'Er is geen *jij en ik,* freak! Waarom ben ik hier?'

Hij streek met zijn vinger over haar wang – een gebaar van genegenheid dat haar ineen deed krimpen. Hij sprak zacht, bijna liefdevol. 'Je bent hier om te sterven, Elsa.'

Hij meende het. Deze man was gestoord en Elsa was machteloos. Het besef sneed als een dolk door haar heen. De gal steeg op in haar keel en haar stem sloeg over. Haar hoofd tolde. Haar hoofdpijn en verwarring deden Elsa beseffen dat ze gedrogeerd was. Dit en de angst vertroebelden haar beoordelingsvermogen. Ze kon niet helder denken.

'Dat meen je niet! Dat kan niet. Je moet me laten gaan.' Ze flapte het eruit, hoewel ze wist dat het geen grap was. 'Zeg tegen Gaby of wie dan ook, dat het gewerkt heeft. Ik ben… bang. Oké? Doodsbang, en sorry. Klus geklaard.' Elsa's stem haperde. Ze begon te trillen.

Geen antwoord. Hij liep naar de schaduwen achter in de kamer. Ze kon hem niet goed zien, maar ze zag wel de vlam

van een lucifer. De verontschuldiging had geen effect gehad. Tijd om terug te vechten. Ze schreeuwde: 'Heb je me gehoord, freak? Waarom luister je verdomme niet?'

'Let op je taal, Elsa.'

'Dit komt door Gaby, ik weet het gewoon. Maar ze heeft gekregen wat ze verdient. Stomme slet! Het komt niet allemaal van één kant, weet je. Ze is een wraakzuchtig kreng.'

'Rustig maar.'

'Rot op!' blafte ze terug, terwijl ze zich los probeerde te wurmen. 'En zeg Gaby maar dat ze de klere kan krijgen! Ik ben niet bang voor haar! Of voor jou! Je moet me laten gaan.' Elsa moest plotseling niezen. Ze werd benauwd. 'Ik heb astma. Er is hier iets waar ik allergisch voor ben. Ik moet weg voor het erger wordt.'

'In dat geval zal ik dit snel doen.' Hij stond weer dichtbij, leunde over haar heen. En hij had een injectiespuit in zijn hand. 'Je ziet er niet goed uit, Elsa. Je ogen zijn gezwollen en je hijgt.'

'Ik zei toch dat ik allergisch ben? Voor jou al helemaal!' Ze rukte weer aan de tape.

'Je hoeft je niet lang meer zorgen te maken. Ik ga je uit je lijden verlossen.' De lach die op deze woorden volgde, sneed dwars door haar heen.

'Je moet me vrijlaten. Weet je niet wie ik ben?'

Hij lachte weer. 'Je bent gewoon een stom schoolmeisje. Niemand vindt je aardig, je maakt mensen van streek. Het kan niemand wat schelen als je er niet meer bent.'

Opstandig trok ze aan de tape. 'Mijn familie is keihard. Je moet gehoord hebben van de Ramsdens. Mijn broers zullen je afmaken als je me niet laat gaan.'

Meer gelach.

Op de een of andere manier was Elsa zo stom geweest om hier met open ogen in te tuinen. Ze rukte weer aan de

boeien. 'Hoe ben ik hier terechtgekomen? Ik ging naar Megan.' Ze kon het niet bedenken, haar geheugen was wazig. Ze herinnerde zich dat ze in de straat van haar vriendin was en haar appte dat ze op moest schieten. Wat was er daarna gebeurd?

Hij hield de spuit omhoog en zij leunde opzij. 'Wat zit er in dat ding?'

'Morfine.'

'Rot op! Blijf met dat ding uit mijn buurt.'

'Je zult het nodig hebben.'

Er was een scherpe kras in haar arm en haar maag trok weer samen van schrik.

'Laat de drug zijn werk doen.' Hij gaf een klopje op haar hand. 'Nu is het tijd om een aantal dingen recht te zetten. Geen wrede berichtjes meer.' Hij streek met zijn vingers zachtjes over haar wangen en lippen. 'En geen scheldwoorden meer.'

Het gevoel van zijn vingers die over haar gezicht streken, maakte haar onpasselijk.

'Het zal beter zijn als je buiten westen bent, voor wat er komen gaat.'

Wat betekende dat? Ze probeerde te praten, maar de woorden wilden niet komen. 'Laat... laat me gaan...' Haar hoofd knikte naar voren. Waarom kon ze niet praten? En wat was die geur? Benzine, of zo. Ze keek naar beneden. Hij had een rol stof om haar rechterhand en pols gewikkeld en met tape vastgezet. In haar verwarde toestand leek het alsof er dingen uit het niks naar haar toe zweefden. Een fles. Hij goot vloeistof op de stof.

Een van haar armen was vrij. Hij had de tape doorgesneden waarmee haar rechterpols aan de stoel was vastgebonden. Dit was Elsa's kans, maar alleen als ze helderder werd. Ze haalde diep adem, om de mist in haar hoofd te laten verdwijnen. *Verkoop hem een klap en zorg dat*

die goed raak is. Maar ze was te langzaam. Zijn hand greep haar bovenarm. De geur van benzine werd sterker, de dampen deden haar ogen tranen.

Er was een plotselinge vlam toen hij nog een lucifer aanstak. Toen viel het kwartje. Braaksel steeg op in haar keel. Ze kon niks doen. Toen de stof om haar hand in brand stond, moest Elsa overgeven. Ze hoorde hem tellen: één... twee... drie.

Maar Elsa was bewusteloos voor hij klaar was.

HOOFDSTUK 1

DINSDAG

'Je hebt je bloeddruk een flink eind naar beneden weten te krijgen, Tom.'

'Ik heb alle adviezen opgevolgd die iedereen me heeft gegeven, Doc. Ik ben naar de sportschool gegaan en heb minder gedronken.' Tom Calladine klopte op zijn buik. 'Bijna tien kilo kwijt.'

Er verscheen een glimlach op het gezicht van Doc Hoyles. 'Blij dat te horen. Ik maakte me een tijdje zorgen; het ging snel bergafwaarts met je. Maar het is je gelukt. Ik verwachtte half dat je alleen maar een heel klein beetje gezonder zou gaan leven. Maar je hebt het geweldig gedaan. Je ziet er ook goed uit. Dat is een nieuw pak dat je daar hebt.' Hij leunde naar voren en wreef over de stof van Calladines jasje dat over de stoel lag.

De inspecteur glimlachte. 'Mijn oude kleren passen niet meer, door het dieet en de sportschool. Ik moet toegeven dat ik me wel beter voel.'

'Je haar is ook een verbetering.'

'Ik heb het weer kort laten knippen. Nu zie je minder grijs.'

'Alles wat je hebt gedaan maakt mijn werk een stuk makkelijker. Ik hoef geen sprookjes te verzinnen. Het korps zou je eruit gooien als je conditie onder een bepaald niveau zou komen. Wat je nu moet doen is het volhouden. Op jouw leeftijd, Tom, zal te veel bier en junkfood je jaren van je leven kosten. Bob Bradshaw heeft vorige week een hartaanval gehad. Hij is hier geen patiënt, dus dat kan ik je wel vertellen.'

'Ik zat met hem op school!' riep Calladine uit. 'We zaten in hetzelfde jaar.'

'Dat weet ik. Ik kreeg er ook een klap van. Hij is ook zo iemand die de vergissing heeft begaan zijn werk op de eerste plaats te zetten. Was altijd onderweg in die truck van hem. At alleen maar in wegrestaurants. Hij moet nu waarschijnlijk met pensioen.'

'Dat zal niets voor hem zijn. Hij is een harde werker, net als wij. Hoe zit het eigenlijk met jou? Je werkt meer dan ooit, hier. Bevalt het pensioen soms niet?'

'Ik verveel me. Twee dagen per week, dat is wel genoeg pensioen. Anders word ik gek. Ik heb de schuur, ga wandelen met mijn vrouw en we gaan uit lunchen. Dat houdt me fris. Ben je er nog niet klaar voor? Het zou goed voor je zijn, hoor.'

Calladine schudde nadrukkelijk zijn hoofd. 'Echt niet. Werken bevalt me prima.'

'Vergeet de vakantie niet. Het is altijd goed om er even tussenuit te zijn.'

'Nou, Doc, we hebben al plannen gemaakt.'

'Jij en die nieuwe vrouw van je? Ik kan niet zeggen dat ik het je kwalijk neem. Maar wees voorzichtig. Ze heeft niet zoveel kilometers op haar teller. Ze is minstens tien jaar jonger dan jij.'

De arts had natuurlijk gelijk. Maar Calladine wilde er niet nadrukkelijk aan herinnerd worden. Hij kon er niets

aan doen dat jongere vrouwen zich tot hem aangetrokken voelden. 'Wat zit je te schrijven?'

'Jouw medisch rapport en het is allemaal goed. Je hebt hard gewerkt en je bent in topconditie. Je hoeft nu alleen maar zo door te gaan.'

'Ik zal mijn best doen.'

'Mijn advies, als je het wilt aannemen: eet geen snacks. En niet van die kantineontbijtjes. Probeer de drank tot een minimum te beperken, dan komt het wel goed.'

'Ik ben nu zo ver, ik laat de teugels niet vieren. Maar het is moeilijk geweest. Van al die salade raakten mijn darmen in het begin van streek. De sportschool is geweldig, maar kost tijd. Maar het ergste was de Wheatsheaf, en de verplichte pint of twee aan het eind van de dag. Maar nu beperk ik me tot één en dan ga ik snel naar huis.'

Calladines vader was veel te jong gestorven aan hartproblemen. Hij was zich er terdege van bewust dat hij Docs advies moest opvolgen en alles onder controle moest krijgen.

De arts schudde zijn hoofd. 'Ik zie het de hele tijd: kerels van jouw leeftijd die zich nog steeds als tieners gedragen. Je kunt je nu aankleden. Ik stuur het rapport eind deze week op. Er zouden geen problemen moeten zijn.'

'Bedankt, Doc. Maar je ziet er zelf ook niet zo jofel uit.'

'Rugpijn – het hele weekend getuinierd. Te hard van stapel gelopen.'

Calladine glimlachte terwijl hij zijn overhemd dichtknoopte. 'Misschien moet ik je wat advies geven. Je vertellen dat je je een beetje moet inhouden. Ruth is trouwens vandaag terug. En geen minuut te vroeg. Het was niet hetzelfde zonder haar. Het voelde alsof ik in mijn eentje de kar moest trekken.'

'Ik heb genoten van de doop. Het was goed om het oude

team te zien. Julian heeft het goed voor elkaar, hè? Hij en Imogen zijn een geweldig stel.'

'Ze kopen een huis op die nieuwbouwlocatie waar Zoë en Jo wonen. Het kan niet lang meer duren voordat ze erin trekken. Dat wordt het volgende feestje – de housewarming.'

Calladine kwam de recherchekamer in met een glimlach op zijn gezicht. Hij verheugde zich erop dat zijn partner terug was. Imogen en Rocco waren geweldig, maar ze waren gewoon niet hetzelfde. De sfeer was anders. 'Waar is ze?' Ze was nergens te bekennen en de ochtend stond niet stil.

'Nog niet aangekomen, baas. Het zal Harry zijn. Ruth zei vorige week nog dat hij niet dol is op de crèche. Brult de hele boel bij elkaar als ze weggaat,' zei Imogen.

'Arme kleine donder. Hoe oud is hij, zes maanden?'

'Het valt niet mee. Maar ik zie Ruth niet als thuismoeder, u wel?'

Calladine schudde zijn hoofd. Hij wist dat Ruth het moeilijk zou vinden.

Imogen floot. 'Mooi pak en goeie nieuwe look, baas.'

Joyce schraapte haar keel en nam hem van top tot teen op. 'Ziet er goed uit... Hoofdinspecteur Birch wil u spreken. Ze zei dat ik het moest zeggen zodra u binnenkwam. En rechercheur Rockliffe is op pad.'

'Iets interessants?'

'Dat weet ik niet goed, baas. Hoofdinspecteur Birch had een gesprek met hem en daarna is hij vertrokken.'

'Heeft Birch gezegd waarvoor ze me nodig heeft?'

'Nee, maar ze zag er niet blij uit.'

Calladine draaide zich om en liep door de gang. Een ontevreden Rhona Birch op een dinsdagochtend was niet

goed. Hij hoopte dat het niet kwam door iets wat hij had misdaan. Hij was niet in de stemming voor een uitbrander. Hij klopte op de deur van haar kantoor.

'Kom binnen, Calladine. Ga zitten.'

'U wilde me spreken, mevrouw?'

Ze zag er even streng uit als altijd. Een donkergrijs pak, dichtgeknoopte blouse, kort kapsel en geen make-up. Maar ze begonnen aan haar te wennen. Rhona Birch was nu al een tijdje bij hen. Over het algemeen was ze oké, maar Calladine was er nog steeds niet achter wat haar dreef. Ze was een gesloten boek en haar persoonlijke leven was een groot mysterie.

'Eerst het belangrijkste. We hebben een vermist achttienjarig meisje. Rechercheur Rockliffe is met de familie gaan praten.'

'Waarschijnlijk is ze boos weggelopen. Als we geluk hebben, duikt ze snel genoeg weer op.'

'Laten we hopen dat je gelijk hebt. Maar dat is niet waarom ik je wilde spreken. Kijk hier eens naar.' Ze overhandigde hem een dunne map. 'Ons is gevraagd een oogje in het zeil te houden. Deze persoon is een paar maanden geleden vrijgelaten uit Strangeways. Hij komt uit deze regio. Ik lees in het rapport dat je hem kent.'

Calladine keek naar de foto voor hem. 'Craig Donnelly. Vrijgelaten! Hoe is het mogelijk? Dat stuk vreten had de rest van zijn leven achter slot en grendel moeten zitten. Ik was betrokken bij het onderzoek waardoor hij in de gevangenis is beland. Geloof me, mevrouw, het was geen pretje.' Hij huiverde. 'Jongeren waren zijn ding. Hij richtte zich op een meisje en viel haar dan lastig. Maandenlang kregen we alleen maar klachten. Tot Annabelle Roper.' Hij viel stil, zijn ogen gericht op de eerste pagina van het dossier. 'Met haar veranderde alles. Ik was toen brigadier en werkte voor inspecteur Reynolds. Hij is nu met pensioen. Hoe dan ook,

die zaak greep ons allebei aan. Reynolds moest zich weken ziek melden. Ik denk niet dat ik ooit zal vergeten hoe dat meisje keek toen we haar vonden.' Hij bladerde door het dossier in de map.

'Zelfs na al die tijd is het nog steeds heel moeilijk om dit te lezen. Donnelly had haar in stukken gehakt. Ze was vrijwel onherkenbaar. Annabelle Roper was een grote meid, met veel overgewicht. Donnelly was van plan geweest haar in een vuilnisbak te stoppen en haar achter te laten voor de vuilnisophaaldienst. Hij kreeg haar er niet in, dus gebruikte hij een hakmes om haar ledematen en hoofd af te hakken. Het was ruw gedaan. De patholoog dacht dat ze nog leefde toen hij haar rechterarm afhakte. We vonden haar naakt, op een schooldas na die om haar nek zat.'

Birch fronste. 'Niet best. Uiteindelijke doodsoorzaak? Bloedverlies doordat haar ledematen werden afgehakt?'

'Nee.' Calladine viel stil. De herinnering was pijnlijk en veel te levendig. Hij hoefde het dossier niet te raadplegen. Wat dat meisje was aangedaan had hem wekenlang nachtmerries bezorgd. 'Nadat hij haar rechterarm had verwijderd, sneed hij haar tong eruit. Ze stikte in haar eigen bloed. De rest van het in stukken hakken gebeurde na de dood.'

Birch' antwoordde met één woord. 'Hobfield?'

'Vreemd genoeg niet. Hij komt uit Lowermill, het Beech Lane-project. De duurste wijk van het dorp. De huizen zijn eind jaren zestig gebouwd. Vrijstaand, grote tuinen – gaan tegenwoordig voor vermogen van de hand.'

'Hoe kon hij het zich veroorloven om daar te wonen?'

'Zijn vrouw had geld. Haar vader was chirurg. Zij is accountant bij een grote firma. Joost mag weten wat ze met hem moest.'

'Is het waarschijnlijk dat hij naar haar teruggaat? Zijn hij en zijn vrouw bij elkaar gebleven?'

‘Ze heeft hem gedumpt zodra hij de gevangenis in ging, en wie kan haar dat kwalijk nemen? Maar Donnelly is een gestoorde klootzak. Hij heeft nog wat appeltjes te schillen. Eén daarvan zal zijn ex zijn, omdat ze niet achter hem bleef staan. Hij beweerde het hele proces dat hij onschuldig was. De kranten namen dat zelfs over en gingen er een tijdje op door. Maar alle bewijs was er. Hij was absoluut schuldig.’ Calladine viel stil. Slechte herinneringen, een paar van de ergste. ‘Ze hadden ook een kind. Ze zal nu wel volwassen zijn.’

‘Gabrielle. Ze is zeventien.’

‘Ik begrijp niet wat hij buiten doet. Hij heeft een meisje vermoord op de meest verschrikkelijke manier. Hij heeft haar door een hel laten gaan en nu is hij vrij. Tijdens het proces zei de rechter dat hij een gevaar voor de samenleving was. Wat is er gebeurd?’

‘Blijkbaar is hij veranderd. Ongeveer vijf jaar geleden toonde hij berouw. Accepteerde wat hij had gedaan. Toen werd hij religieus. Donnelly studeerde zelfs voor geestelijke. Deed examens, alles. Een goedwillende pastoor steunde hem. Nu heeft hij een vergunning, een baan en een plek om te wonen. Allemaal dankzij de kerk.’

‘Welke kerk?’

‘St. James in Leesdon.’

‘Dus nu is hij ons probleem.’

‘Dat hangt af van wat hij doet en waar hij heen gaat. Ik stel voor dat je met de pastoor praat, Michael Livings.’

Calladine wist het zeker. ‘Hij heeft ze voor de gek gehouden. Vraag me niet hoe, want Donnelly is niet zo slim. Het heeft lang geduurd, maar hij weet hoe hij de boel moet bespelen. Die verdomde pastoor, wie hij ook is, moet zich laten nakijken. Religieus, hij kan mijn rug op! Ik wed dat Donnelly ze allemaal uitlacht. Laten we hopen dat hij uit de buurt blijft, voor ons en voor hem.’

'Misschien wil hij zijn dochter wel zien.'

Calladine schudde zijn hoofd. 'Als ze verstandig is, weigert ze.'

'Heeft hij enige relatie met deze persoon?' Birch overhandigde hem een foto van een man in flodderige kleding, met een volle baard en lang, slordig haar. Het was onmogelijk om zijn leeftijd te raden.

Calladine tuurde naar de foto. 'Hebt u een naam?'

'Hij heeft Donnelly de afgelopen maanden diverse keren in de gevangenis bezocht. Hij gaf als naam op Jason Kent. Dat kan natuurlijk een alias zijn. Maar hij heeft een ID laten zien. Een paspoort, volgens de bezoekersgegevens.'

'Het kan nep zijn geweest,' suggereerde Calladine. 'Een ID is makkelijk genoeg te krijgen. Als je de juiste mensen kent.'

'Donnelly kreeg geen bezoek, alleen officiële bezoekers en de pastoor. Kent vertelde de gevangenisautoriteiten dat hij onderzoek deed voor een boek.'

'Wat voor boek?'

'Een boek over moord, inspecteur.'

'Hoe vaak is hij precies op bezoek geweest?'

'Zes keer in totaal. Altijd hetzelfde gekleed. En hij had geen contact met de andere bezoekers.'

'Denkt u dat het significant is?'

Birch haalde haar schouders op.

'Sorry, mevrouw, ik herken hem niet.'

'Oké. Neem het dossier mee en deel het met het team. Als Donnelly in Leesdon wordt gezien met ongewenste personen of met jonge meisjes praat, laat het me dan weten.' Ze keek hem streng aan. 'En ik wil niet dat je hem benadert. Hij roept meteen politie-intimidatie en dat zal ons een hoop ellende bezorgen. Is dat duidelijk, inspecteur Calladine?'

'Dus ik kan hem geen waarschuwing geven?'

'Nee. Laat het mij weten. De uniformdienst zal hem ook

in de gaten houden. Helaas niet dit weekend, dan zullen er weinig mensen beschikbaar zijn. Op zaterdagavond is het Leesdon Prom in the Park, dus ze zullen daar met man en macht surveilleren.'

'Ik heb de posters in de stad gezien. Die hebben we nog niet eerder gehad. Dat zal ze wel bezighouden.'

'Dat vrees ik ook. Er komen een paar populaire bands. Niet dat ik van ze gehoord heb,' voegde ze eraan toe, waardoor Calladine glimlachte. 'Er spelen ook plaatselijke fanfares.'

'Een vreemde mix en niet mijn ding, maar Leesdon Brass is de moeite waard, mevrouw. Scoort meestal hoog op de Whit Friday quickstep.'

'Wat is dat in hemelsnaam?'

Calladine grinnikte. 'Dat is ook zo, u bent hier nog niet lang genoeg om het genoegen te smaken. Het is een lokale fanfarewedstrijd, mevrouw. Ik zeg lokaal, maar de bands komen uit de wijde omtrek. Het idee is op één avond in zo veel mogelijk dorpen en steden mee te doen. Er komen beroemde bands die de wegen verstoppen met hun touringcars. Brighouse, Black Dyke en Fodens doen regelmatig mee, net als de plaatselijke bands.'

'Er is veel moeite gestoken in het organiseren van deze Prom. Het ingezamelde geld gaat naar de kinderafdeling van het ziekenhuis.'

'Zeer lovenswaardig, maar het zal de criminelen van de Hobfield niet tegenhouden om ervan te profiteren. Ze zullen het zien als een mooie gelegenheid om drugs te dealen en chaos te veroorzaken. Wat mij betreft is het vragen om problemen.'

'Ik denk dat je gelijk hebt. Maar we kunnen niet veel doen.'

Dat weekend was dus naar de knoppen. De collega's in uniform waren goed, maar als er iets ernstigs gebeurde,

mochten zij het oplossen. Tot zover zijn weekendje weg met Shez.

'Loop even langs het andere team als je weer op kantoor bent. Inspecteur Long is met vakantie en brigadier Thorpe is bedreven in het ontwijken van alles wat hem niet aanstaat.' Ze knikte en keek naar de map. 'Ik heb om een achtergrondcheck van Jason Kent gevraagd. Ga alsjeblieft na wat hij van plan is.'

Calladine stond op om te vertrekken. Birch oogde vermoeid, zelfs alsof ze het zat was. 'Hebt u ook zware dagen gehad, mevrouw?'

Ze zuchtte mat. 'Ik ben uitgeput. Zoals je wel aan me kunt zien.'

'Als u iets nodig hebt, helpt het team u graag.'

'Dank je, maar dit is iets wat ik zelf moet oplossen.'

Ze was net een oester. Toen Calladine terugging naar de recherchekamer, vroeg hij zich af wat er was.